מקום טוב באמצע

קטע זה יהיה מובן רק לקוראים הגרים במרכזן של הערים הגדולות, מתוך בחירה אישית. אנחנו, שטוב לנו על האספלט, בין מיגרשי־החניה, בתוך שאון־האוטובוסים וענני־הפולושן, אנחנו, שלא צריכים לנסוע 30 דקות כדי לקנות רוכסן ירוק, או להישאר כלי חלב כי האוטו בתיקון והצרכניה רחוקה. אתם ואני יודעים בדיוק איזו הרגשה נפלאה זאת לגור במרכז העולם, כאשר 10 בתי־קולנוע, שלושה תיאטראות, 30 מיסעדות, שלושה מוסיאונים ו־80 חנויות לכל דבר, נמצאים במרחק יריקה מהמירפסת שלנו.

הדבר היחידי שהורס את חיינו המאושרים והנוחים הם החברים שלנו שגרים מחוץ לעיר. גם אלה, כמו חברי כתות אחרות, נעשים פאנאטיים ומיסיונרים, תוך חודש ימים מאז עוזבם את העיר הגדולה כבר קשה לסבול אותם. יש לי עדיפות של חברים כאלה, שבגילגול הקודם שלהם, בתוך תל־אביב, היו אנשים נחמדים ופתוחים. אבל, מאז שגדלה להם הגדר החיה, המפרידה את החצר שלהם מ־13 חצרות אחרות, הם מרגישים חייבים להעביר גם אותנו אליהם.

פעם אחת, אחרי לחץ ממושך, נסעתי לכמה ימים למושב גרול, כדי להיווכח אם יש משהו בנידנודים שלהם. הייתי שם שלושה ימים נהדרים ומשעממים. ב־10 הלכנו לישון, ב־3 בבוקר התעוררתי לקול קירקור אלפי תרנגולות מטומטמות. כשהן נרגעו ונרדמתי שוב, פצחה תיזמורת הפרות בקונצרט מחריש אוזניים. שלושה כרים על הראש הרגיעו אותי במקצת וכמעט נרדמתי. ואז קפצתי מהמיטה בפחד איום. לא. לא פרצה מילחמה. זה היה רק מטוס־דיסוס שמגיע כל בוקר בחמש. הסבירו לי. כשחזרתי הביתה, למרכז תל־אביב, הכנסתי את עצמי ואת עצביי הרופפים לתוך המיטה ליומיים.

מאז, התיאורים של השקט והשלווה ואיכות־החיים לא עוברים עליי יותר. אז הם שינו טקטיקה והתחילו לדבר על האושר של הילדים. הגדלים במרחבים ועל זה שאין כמעט מכוניות ויש מיגרשי־משחקים ומועדונים וחוגים ואווירה של טבע. כמעט התחלתי לחשוב על העניין מחדש, אבל בדיוק באותו שבוע דיבר איזה פסיכולוג בררדיו והסביר לעם שלהורים בלתי־מאושרים לא יכולים להיות ילדים מאושרים. ככה נפל העניין של בית מחוץ לעיר, בפעם השניה.

אבל הם (הפאנאטים) לא מרפים. הם לומדים את עקב־אכילס של הקורבן המיועד ועובדים עליו. לפני כמה ימים הם שלחו אליי את החכם שבין „גרי מחוץ לעיר" והוא הרביץ לי את המכה האמיתית. „אם את משכירה את הדירה שלך בתל־אביב ושוכרת בית נפלא עם גינה נהדרת ביבנה, עוד נשאר לך כסף. והבית ביבנה כולל חדר לכל ילד, חדר להורים וחדר־עבודה." הוא אמר. עוד לפני שגמר את המישפט ראיתי ברמיוני את חדר־העבודה שלי, שאפשר לנעול אותו ואף אחד לא יכול להיכנס אליו.

למחרת נסענו לראות את בית־החלומות עם חדרי־השינה המרווחים, והמיטבח הענק. בית נהדר, מה יש לדבר. הכל לבן ונקי וחדש. נכנסנו לבית דומה של אנשים שכבר שוכנעו לגור שם. הם הגישו קפה ועוגות. על העוגות היו 300 זבובים ובתוך הקפה רק שניים. אחר־כך ירד הערב והזבובים הסתלקו ובמקומם באו כמה מיליונים של יתוש־ענק מהסביבה.

תוך כדי השתיה, התחלנו להתגרד בכל חלקי הגוף והילדים התחילו לבכות, אז הלכנו משם וחזרנו לתל־אביב. עברו כבר שלושה ימים מהביקור בבית־החלומות. הילדים עדיין נפוחים ומתגרדים. אני דווקא בסדר. רק שני לילות לא ישנתי, כי קשה להתגרד תוך כדי שינה.

בחייכם, תעזבו אותי כולכם. בסך־הכל תל־אביב זה מקום טוב באמצע, ומי שהשיג מקום טוב באמצע, שיחזיק חזק ולא יעזוב.

תשחקו קצת. למה לא?

את כל ההשכלה שלי אני חייבת לחברים שלי ולילדים שלי. החברים שלי קונים מתנות לילדים שלי ואנחנו (אתם ואני) מרוויחים. הדבר האחרון שקיבלו ילדיי ומייד החרמתי להם אותו, הם שני מישחקים שלפי דעתי מיועדים יותר למבוגרים מאשר לילדים קטנים, ואם לילדים, אז לגדולים וחכמים.

שני המישחקים, שכמובן אפשר לקנות כל אחד מהם לחוד, נקראים מג'ימיקסר והם הומצאו על־ידי הצמד הידוע אורה ותאו קוסטר ויוצרו על־ידי חברת אורדע.

מישחק האותיות הוא בעל שבע קוביות, שעל כל אחת מהן מופיעה אות, מכל צד של הקוביה. המשחק מערבב טוב את האותיות ושם את המישחק על השולחן. מהאותיות שהופיעו באופן מיקרי צריך לחבר כמה שיותר מילים. לדוגמה, מהאותיות שהופיעו על המישחק בזמן שצולמה התמונה אפשר להרכיב את המילים: חם, מת, חולה, לח, תם, מלח, חתול, תמו, לחם, תה, מלחמה, ובטח עוד הרבה מילים אחרות. המישחק הוא למשחק אחד או יותר.

המישחק השני הוא מישחק חשבון. הוא בעל שבע קוביות, כשעל כל קוביה מופיעות ספרות מכל צד שלה. על־ידי ערבוב הספרות והנחת המישחק על השולחן, צריך להגיע לסכום המופיע בספרות השחורות, כמו במיקרה שבתמונה, 62=2+60, על־ידי צירופים שונים של הספרות הלבנות, כאשר משתמשים רק בארבע פעולות החשבון הפשוטות.

חידוש נפלא הוא שאת הקוביות אי־אפשר לאבד, כי הן צמודות למישחק עצמו. אני לוקחת את אחד המישחקים איתי בארנק ומשחקת בו בנסיעה באוטובוס, ואפילו בתור לרופא־השיניים המפחיד. המחיר לחתיכה אחת 1300 שקל. יופי של דבר.

תוספת ידע

כשכתבתי לפני שבועיים על צמח האלורה הנמכר בעין־יהב, לא חשבתי לרגע שזה יעבור בשקט מצד איזור תל־אביב. זאת השיטה שלי בעצם. אני מספרת על משהו ומחכה לתוספות שהקוראים שולחים אליי. וזה מגיע תמיד.

אורנה גלזן כותבת לי (במיכתב ארוך) שהיא משתמשת כבר ארבע שנים בתכשירי־יופי העשויים על בסיס צמח האלורה והיא מבקשת להוסיף כמה פרטים חשובים לידיעת כולנו. הנה ציטוט ממיכתבה של אורנה, כלשונו ועל אחריותה:

„... צמח האלו־ורה (אלורה) ידוע בשמות רבים כגון „צמח הרפואה" „צמח כוויה" „צמח עזרה ראשונה", „צמח קסמים" ועוד. הוא נזכר כבר בתנ"ך בשיר השירים (פרק ד', פסוק י"ד), „נרד וכרכום קנה וקינמון עם כל עצי לבונה מר ואהלות עם כל ראשי בשמים". משערים שגם קליאופטרה ייחסה את יופיה וחינה לצמח זה. אלכסנדר הגדול כבש את האי סוקוטרה רק כדי להשיג את צמח האלו־ורה עבור חייליו, לריפוי פצעיהם. הרופא היווני דיוסקורידס, אשר כתב ספר על צמחי מרפא, מצא שהצמח יכול להיות תרופת־פלא עבור פצעים, וכל סוגי הכוויות, הפרעות קיבה, עצירויות, כאבי־ראש, איבוד־שער, מחלות פה וחניכיים, בעיות בכליות ושלפוחיות בעור. לאחר הטלת פצצת האטום על הירושימה ונגסקי, במילחמת־העולם השניה, ובעיקבות תוצאות הטיפול בכוויות הפצועים בג'לי המופק מהאלו־ורה, הוכנס הצמח למעבדות הרפואיות ולמעבדות הקוסמטיות ברחבי העולם.

„חברת הקוסמטיקה . הישראלית נייטשר ביוטי היא החברה הראשונה שהביאה ארצה. לפני

כארבע שנים, את הצמח והחלה לייצר ממנו תכשירי יופי וטיפול בעור. התכשירים מיועדים לכל אחד ובמיוחד לאנשים/נשים הסובלים מבעיות־עור מיוחדות. את התכשירים הקוסמטיים־רפואיים (באישור מישרד־הבריאות) ניתן לרכוש במרכז נייטשר ביוטי בריינגוף סנטר, בתל־אביב."

עד כאן מיכתבה של אורנה עם המלצתה החמה.

כאסח על האגוזים

כמו שכולנו אוהבים אגוזים, ככה כולנו שונאים לקלף אותם. אמת? בטח! למי אין בבית שקית מלאה בשברי אגוזים שנשארו אחרי שעה ארוכה של קילוף ושתיים־שלוש אצבעות פצועות. עכשיו זה מגיע. בחור נחמד אחד, שלחותנו יש מטע פקאנים, ולכן יש בביתו תמיד כמות עצומה של אגוזים, נסע לחו"ל.

הוא לא הביא לאשתו מגפיים איטלקיים ולא סוודרים מאנגורה ואפילו לא ארנק־עור. הוא הביא איתו מחו"ל מכשיר גאוני שבלחיצת אצבע אחת מקלף את הפקאן ומשאיר אותו שלם לגמרי. אחרי שהם גמרו לקלף 10 קילו של אגוזים, הם התחילו במסע השווצות והראו את המכשיר הגאוני לכל דיכפין. אחד הדיכפינים התרגז נורא שבחו"ל עושים דברים כל־כך חכמים ואצלנו לא, אז הוא הלך הביתה ועשה את קרובו הישראלי של המקלף החכם.

אם גם לכם יש חברים שהם בעלי מטעי פקאנים, וכשהם באים אליכם הם באים עם שק, אז תדעו לכם שבצרכניה של נהלל אפשר לקנות את הקרוב הישראלי של הגאון החוצלארצי, תמורת סכום סביר.

קילוף נעים לכם ותודה לדני ולסמדר שגילו לי את סודם הכמוס ביותר.

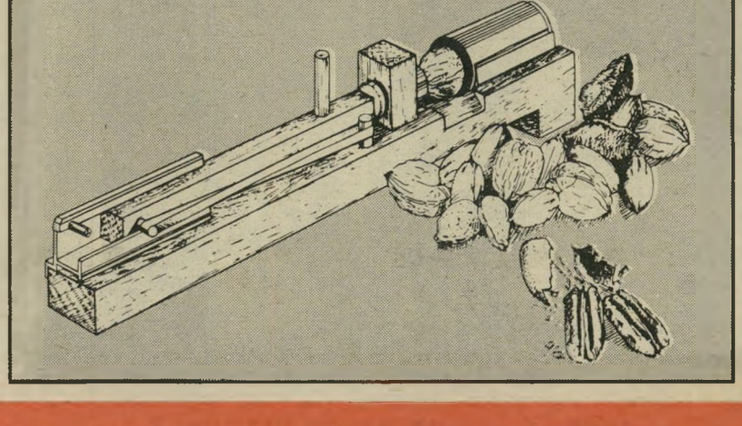

רניאלה שמי